

ТАҚРИЗИ

муқарризи расмӣ ба диссертатсияи номзадии Мамадиев Журабек Уракович дар мавзӯи «Тарчума ва истиқболи эҷодиёти Саъдӣ дар адабиёти ўзбек» барои дарёфти дараҷаи илмии номзади илмҳои филология аз рӯйи ихтисоси 10.01.01 – Адабиёти тоҷик. – Душанбе, 2019. – 178 саҳ.

Дар адабиётшиносии муосири тоҷик оид ба робитаҳои адабии ҳалқҳои тоҷику ўзбек аз давраи баяди Инқилоби Октябр то имрӯз андешаву мулоҳизаҳои муғиду судманд баён ёфта, мақолаву рисолаҳои бунёдии зиёде таълиф шудаанд. Бахусус навиштаҳои устодон С. Айнӣ, А. Мирзоев, Ю. Салимов, М. Шакурӣ, Р. Ҳодизода, А. Сайфуллоев, А. Афсаҳзод, С. Воҳидов, В. Самад, Ҳ. Шодикулов, Ҷ. Бақозода, А. Абдуманнонов, А. Раҳмонзода, М. Имомзода, М. Зайниддинзода, А. Худойдоров, Э. Рустамов, С. Маллаев, Э. Шодиев, В. Абдуллоев, Ш. Турдиев, А. Ҳайитметов, Б. Валихочаев, А. Қамарзода, В. В. Бартолд, Е.Э. Бертелс, А.Н. Болдирев, И.С. Брагинский ва нафарони дигар паҳлӯҳои гуногуни иртиботи адабии ҳалқҳои тоҷику ўзбек – таъсири образу мавзӯъ, истиқболи жанрҳои адабӣ, иншои тазмину таҳлису мухаммас, истиқболия, зуллисонайнӣ ва амсоли инро мавриди баррасӣ қарор додаанд. Дар ин замона таъсири эҷодиёти як адаб ба адibe ё ба адабиёти ҳалқи дигар, ба монанди таъсири эҷодиёти Рӯдакиву Абӯалӣ Сино, Носири Ҳусрав Ҷалолуддини Балхӣ, Саъдиву Ҳофиз ва соири дигари чехраҳои шинохта ба адабиёти ҳалқҳои турку ўзбек, русу украин, ҳалқҳои моварои Қафқоз ва монанди инҳоро аз рукнҳои муҳимми пайвандҳои адабӣ таъбир кардан мумкин аст.

Муҳаққиқони робитаҳои адабӣ ҷанбаҳои судманду муғиди иртиботро ба назар гирифта, таъкидан ёдовар шудаанд, ки «ба эътибори қонунмандиҳои адабиёти татбиқӣ баҳрабардорӣ ва таъсири байниҳамдигарии адабиёти тоҷику ўзбек ва ҷой доштани чунин амал дар байни адабиёти олам беназир аст». Таҷрибаи таърихии ташаккул ва рушди адабиёти тоҷику ўзбек баёнгари он аст, ки ин ду адабиёти дар паҳнаи олам камназир дар таърихи тӯлонии

рушди худ фарозу фурудҳои зиёдеро тавъам таҳаммул намудаанд. Замоне таъсир расонидану замони дигар таъсир гирифтан сифати неки адабиёт буда, тамаддуни башарӣ бо такя ба ҳамин поя устуворӣ ва ғановати худро нигоҳ медорад.

Бо дарназардошти андешаҳои ёдшуда метавон гуфт, ки диссертатсияи Мамадиев Журабек Уракович дар мавзӯи «Тарҷума ва истиқболи эҷодиёти Саъдӣ дар адабиёти ӯзбек» аз мавзӯҳои муҳимму актуалий ба шумор меравад, зоро ин масъала дар адабиётшиносии муосир низ ба таври боиставу шоиста мавриди омӯзишу пажӯҳиш ва баррасии фарогир қарор нағирифтааст.

Диссертацияи мавриди тақриз аз муқаддима, се бобу фаслҳо ва хотимаву китобнома фароҳам омадааст. Үнвончӯй дар муқаддимаи рисола оид ба масоили зарурати таҳқиқи мавзӯъ, маводи таҳқиқ, дараҷаи омӯхта шудани он, навгонихо дар рисола, аҳамияти назарӣ ва амалии диссертатсия, ҳадафу усулҳои таҳқиқ андешаву мулоҳизаҳо баён намудааст.

Диссертант дар боби аввали рисола, ки «Тарҷумаи осори Саъдӣ ба забони ӯзбекӣ» үнвон дорад, ибтидо ба таҳқиқу баррасии масоили тарҷумаҳои ӯзбекии «Гулистон» ва «Бўстон» дар марҳилаҳои гуногуни таъриҳӣ пардохта, баъдан масъалаҳои ба забони ӯзбекӣ тарҷума шудани ашъори ғинои Саъдӣ, мушаххасан ғазалиёт, рубоиёт, муфрадот ва амсоли инҳоро мавриди пажӯҳиш қарор додааст.

Тарҷума дар низоми робитаҳои адабӣ аз руқнҳои муҳим ва асосии робитаи адабӣ маҳсуб ёфта, осори шоири тарҷумашаванда ба эҷодиёти шоири мутарҷим хоҳу ноҳоҳ таъсир мерасонад ва дар чунин ҳолат тарҷумаи бадеӣ на танҳо ҳамчун зуҳороти муҳимми равобити адабӣ, балки чун омили муҳимми инкишофи адабиёт низ эътибор пайдо мекунад. Үнвончӯй аз ҳамин дидгоҳ тарҷумаҳои «Гулистон»-и Саъдиро мавриди таҳқиқу таҳлил қарор дода, зикр мекунад, ки нахустин тарҷумаи ин маҳзани ахлоқу маърифат ба қалами Сайфи Саройӣ тааллук дошта, мутарҷим онро «Гулистон бит туркий», яъне «Туркча Гулистон» үнвон кардааст. Шоири асри XIX-и ӯзбеки доираи адабии Хоразм Муҳаммадризо Оғаҳӣ дар радифи дигар асарҳои

классикони адабиёти точикии форсӣ бори дувум «Гулистон»-ро тарчума карда, манзури хонандаи ӯзбек гардонидааст. Дар ибтидои асри XX мударрис ва шоири тошкандӣ Муродҳоҷа бинни Алҳоҷ Салоҳҳоҷаи Тошкандӣ онро бори сеом ва соли 1968 «Гулистон» дар тарҷумаи F. Ғулом, Ш. Шомуҳаммедов ва Р. Комилов бори чорум ба хонандаи ӯзбек пешкаш карда шуд.

Муаллифи диссертатсия дар асоси асноду мисолҳои мушаххас оид ба ҳусну қубҳи тарҷумаҳо андешаҳо баён намуда, тарҷумаи Сайфи Саройиро «бо вучуди камию костиҳо» тарҷумаи бехтарин баҳогузорӣ намуда, қайд мекунад, ки он даричаи ҳикмати Саъдиро ба рӯи олами ҳалқҳои туркзабон боз кард, ба дунёи андеша ва оромонҳои ҳалқи ӯзбек ва адабиёти он ворид гардид. Тарҷумаи Муҳаммадризо Оғаҳӣ бошад дар он рӯзгор дар мадрасаву мактабҳо ба сифати китоби дарсӣ истифода мешуд. Яке аз вижагиҳои фаслҳои ин боби диссертатсия дар он аст, ки Ж. Мамадиев ҳикояҳо, байтҳои тарҷумакардаи Сайфи Саройӣ, Оғаҳӣ ва F. Ғулому Ш. Шомуҳаммедов ва Р. Комиловро ба ҳам муқоиса намуда, ҳусну қубҳи онҳоро арзёбӣ ва ба сатҳу сифати онҳо арзишдоварӣ намудааст. Чунончи, унвонҷӯй ҳангоми таҳлилу муқоисаи ҳикояти чоруми боби панҷуми «Гулистон» ба хулосае расида, зикр намудааст, ки Оғаҳӣ дар тарҷумааш ба андаке ихтисор мазмуни ҳикоятро дода тавониста бошад, Ш. Шомуҳаммедов, F. Ғулом ва Р. Комилов аз ҳикояи мазкури ду саҳифагӣ ҳамагӣ дар понздаҳ сатр ҳикоя соҳтаанд, ки ҳеч қаробате ба ҳикояти Саъдӣ надорад (диссертатсия, сах. 35). Чунин муқоисаву баҳогузорӣ дар диссертатсия зиёд буда, ба моҳият ва асолати таҳқиқ афзудааст.

Аз муҳтавои фасли дуюми боби мазкур мълум мегардад, ки «Бӯстон»-и Саъдӣ чун маснавии ахлоқӣ, бо вучуди таъсири пурфайзу пурбаракат ва манбаи илҳоми аҳли илму адаби ҳалқҳои туркзабон будан, дар нимаи дуюми асри XIX Сироҷиддин Маҳдуми Шавкат баъзе байту пораҳои ҳикматноки «Бӯстон»-ро тарҷума кардааст, вале нахустин ва ҷомеътарин тарҷумаи «Бӯстон» ба забони ӯзбекӣ тарҷумаи Ҷустии Фарғонӣ маҳсуб меёбад. Солҳои ҳафтодуми асри гузашта матни пурраи «Бӯстон» аз тарафи олим ва

мутарчими шинохта Ш. Шомуҳамедов тарҷума ва чоп шуд, ки дорои арзиши баланди илмӣ аст. Диссертант дар ин фасл низ усули муқоисаро ба кор бурда, тарҷумай Чустӣ ва Шомуҳаммедово мавриди муқоисаву муқобала қарор дода, баъд аз таҳлилу баррасиҳо ба чунин натиҷа расидааст, аз ҷумла: «Тарҷумонҳо тавонистаанд, мазмуни байтҳои Саъдиро ҳаддалимкон ба забони ӯзбекӣ ифода кунанд... Дар тарҷумай ӯзбекии «Бӯстон» мутарҷимон саъӣ кардаанд, ки ба суоли Саъди чӣ гуфтааст, ба қадри ҳол посух гӯянд. Яъне, маънни мавриди назари Саъдиро ба забони дигар интиқол дода тавонистаанд» (диссерт., саҳ. 52).

Дар фасли сеюм, ки аз ду зерфасл фароҳам омадааст, диссертант тарҷумаҳои ду ғазал ва 16 рубоиву муфрадоти Саъдиро, ки Ш. Шомуҳаммадов ва Ҳаёт Неъмат тарҷума кардаанд, мавриди таҳлилу муқоиса қарор медиҳад. Тибқи андешаҳои диссертант, Ш. Шомуҳамедов дар тарҷумай ғазали «Эй сорбон...» асли ҳунарии Саъдири риоя ва корбаст кардааст. Вазни шеър, маънию образҳо, усули тасвири матни ӯзбекӣ бо ғазали Саъди таносуби комил доранд. Ғазали мазкур дар тарҷумай Ҳаёт Неъмат дар бештар маврид номуваффақона баромадааст, ки дар ин хусус диссертант менависад «масалан, мисраи аввали байти ғазали Саъдиро Ҳаёт Неъмат бо иваз кардани вожаи «юр» ба «сур» тарҷума кардааст, нусҳаи Ш. Шомуҳамедов ба феъли «рон», ки Саъди оғаридааст, қарин аст... Дар тарҷумай мисраи дуюми ин байт низ Ҳаёт Неъмат муваффақ нашудааст. Фикраи «.. в-он дил, ки бо худ доштам...»-и Ш. Шомуҳамедов ба шакли «тандин дилу жоним олиб...» тарҷума шудааст, ки оҳанг ва маънни андешаи Саъдири хеле дақиқ ифода мекунад. Вале интихоби Ҳаёт Неъмат бар сари фикра «дил менда бор эрди...» афтодааст, ки аз асл фосила гирифта, нармӣ ва назокати шеъри Саъдири надорад» (диссерт., саҳ. 60). Рубоиёти Саъди бо хусусияти тасвириаш фарқ дорад, яъне санъатҳои шеърӣ, ба хусус истиораю киноя, дар онҳо мақоми хос доранд. Рубоиёти шоир дар тарҷумай Ш. Шомуҳамедов муваффақият пайдо кардааст. Мутарҷим хусусияти сабки Саъдири ҳангоми тарҷумай рубоиёти ӯ ҳифз карда тавонистааст. Ҳамчунин ба андешаи диссертант мутарҷим дар бештарин ҳолат кӯшидааст, ки маънни

фардбайтҳоро низ ба хонандаи ӯзбекзабон расонад ва аксаран ба ин комёб ҳам шудааст.

Боби дуюми рисола «Эҷодиёти Саъдӣ ва таъсири он дар таҳаввули адабиёти ӯзбек» номгузорӣ шуда, аз ду фасл – «Таъсири осори Саъдӣ ба эҷодиёти Навоӣ» ва «Баҳрабардориҳои Бобур аз Саъдии Шерозӣ» фароҳам омадааст. Унвонҷӯй ҳангоми баррасии масъалаҳои мавриди таҳқиқ дар ду шакл сурат гирифтани таъсири эҷодиёти Саъдиро ба адабиёти ӯзбек: аз истиқболи бевоситай шоирони ӯзбек аз шакл ва мазмуни шеъри Саъдӣ ва дигаре тарҷумай осори шоир дониста, ба ин масъалаҳо аз ҳамин мавқеъ баҳо медиҳад. Дар ибтидо оид ба таъсирпазирии шоирони то Навоӣ мулоҳизаҳои иҷмолӣ баён намуда, ба хулосаи мушаххас мерасад, ки шеъри форсии тоҷикӣ дар ин давра чун ҳалқаи заррин шеъру адаби ӯзбекиро парвариш дода, рӯй ба ҷониби сарчашмаи аслии худ, яъне шеъри форсии тоҷикӣ оварда, барои инкишоғу тараққиёти минбаъдаи адабиёти ӯзбекӣ мусоидат кард.

Диссертант дар бораи заминаҳои баҳрабардориҳои Алишери Навоӣ аз адабиёти форсии тоҷикӣ ва намояндагони машҳури он Низомии Ганҷавӣ, Амир Ҳусрави Дехлавӣ, Салмони Совачӣ, Саъдии Шерозӣ, Ҳофизи Шерозӣ, Абдурраҳмони Ҷомӣ ва дигарон, дар асоси мисолҳои фаровон аз эҷодиёти худи Навоӣ, гуфтаҳои муаррихону тазкиранигорон ва аҳли илму адаби замони шоирро таҳлилу баррасӣ намуда, пеш аз ҳама, аз мазмуну мундариҷа ва оҳангҳои осори Саъдӣ истиқбол кардани Навоӣро, ки худи вай борҳо дар осораш аз Шайхи Аҷал ёдоварӣ кардаву дар пайравиву татаббӯи ғазалиёти шоир ғазал ва дар пайравии «Гулистон»-и Саъдиву «Баҳористон»-и Ҷомӣ асари арзишманди ахлоқии «Маҳбуб-ул-қулуб» таълиф кардааст, ёдовар мешавад ва дар иртибот ба ин таъкидан арз медорад, ки Навоӣ ҳамон хатти ахлоқиеро, ки Саъдӣ дар «Гулистон» гузоштааст, ҳифз мекунад ва дар навиштани ин асар монанди Саъдӣ «тааммули айёми гузашта» мекунад. Мамадиев Ж. пайравию истиқболи Навоӣро дар тамоми жанру анвои адабӣ, мавзӯву ғояи ашъори Саъдӣ дар асоси мисолҳои мушаххас ба доираи андешаву мулоҳизаҳои хеш кашида, хулоса мекунад, ки «он чӣ ки Навоӣ аз Саъдӣ баҳра бурдааст, ин тарҷума ё тақлиди маҳзи осори Саъдӣ нест. Ба

забони модариаш баён кардани андешаҳои Саъдӣ аз тарафи Навоӣ санади вуруди адабиёти тоҷик, аз ҷумла шеъри Саъдӣ, ба адабиёти ҳалқи ӯзбек аст, ки худ санади қатъии пайванди адабиёт ба ҳисоб меравад» (диссерт., сах. 97).

Муаллифи диссертатсия дар фасли «Баҳрабардориҳои Бобур аз Саъдии Шерозӣ» андешаву мулоҳизаҳои муҳим оид ба таъсирпазирии яке аз симоҳои машҳур, сиёсатмадори охири асри XV ва ибтидои асри XVI Захируддин Бобур, ки дар олами адабиёти классикии форсии тоҷикӣ тарбия ёфта, асарҳои зиёде таълиф намудааст, баён мекунад. Аз муҳтавои фасли мазкури диссертатсия бармеояд, ки воқеан Бобур дар асари ёддоштӣ ва сафарномаи хеш «Бобурнома» аз классикони адабиёти форсии тоҷикӣ, бавижа Саъдиву Ҳофиз, баҳраҳои зиёде бардоштааст, зоро дар асар зикрашон рафтаву мисолҳои фаровоне аз эҷодиёти онҳо истифода шудааст. Муҳаққиқ андешаҳояшро хулоса намуда, навиштааст, ки «Бобур ба эҷодиёти Саъдии Шерозӣ аз наздик шиносой дошта, аз девони ғазалиёт ва асарҳои безаволи ӯ «Гулистон», «Бӯстон», ба хубӣ ҳабардор буда, пайваста онҳоро мавриди мутоила қарор додаааст, ки инро дар рисолаи «Муҳтасар» ҳангоми баёни баҳри мутакориб ва дигар вазнҳо ба таври равшан мушоҳида мекунем» (диссерт., сах. 103)

Диссерант дар боби сеюми рисола оид ба мақоми тарҷумаҳои ӯзбекии осори Саъдӣ дар таҳаввули адабиёти ӯзбеки асрҳои XVI-XIX, дар доираҳои адабии Хоразм ва Қўқанди нимаи дуюми асри XIX ва ибтидои асри XX, ки воқеан таъсири адабиёти форсии тоҷикӣ дар ташаккул ва таҳаввули адабиёти ӯзбекии ин садаҳо хеле ҳам ҷашнгар аст, андешаву мулоҳизаҳои муфид баён мекунад. Аз рӯи пажӯҳишҳои диссерант маълум мегардад, ки адабиёти асри XVI, ки як давраи такомули адабиёти ӯзбек маҳсуб меёбад, ба ном ва фаъолияти адабии Захируддини Бобур, Муҳаммад Солех, Маҷлисӣ ва Ҳоча, асрҳои XVII-XVIII ба ному кори Турдӣ, Бобо Раҳими Машраб, Мавлоно Вафоӣ, Мавлоно Нодир ва дигарон алоқамандӣ дошта, ин шоирон дар осори худ дар баробари шоирони машҳури асрҳои XVI-XVII аз эҷодиёти Саъдии Шерозӣ баҳраҳо бардоштаанд.

Мұхиммияти доираи адабии Қўқанд, пеш аз ҳама, дар он мушоҳида мешавад, ки адібони зуллісонайн (дузабона)-и точику ўзбек бештар аз ҳарвақта зуҳур менамоянд. Дар ин давр адібони точик низ ба ҷуз забони модарии худ, ба забони ўзбекӣ асарҳо эҷод намуда, ба инкишофи адабиёти точику ўзбек саҳми муносибе гузоштаанд. Ҳусусияти вижай доираи адабии Хоразм дар ин давр дар он зуҳур меёбад, ки адібони ўзбеку точик «Ҳафт пайкар»-и Низомии Ганҷавӣ, «Тӯтинома»-и Зиёи Нахшабӣ, «Ҳашт биҳишт»-и Амир Ҳусрави Дехлавӣ, «Гулистон»-и Саъдӣ, «Баҳористон», «Саломон ва Абсол», «Юсуф ва Зулайҳо»-и Ҷомӣ, «Шоҳ ва Дарвеш»-и Бадриддини Ҳилолӣ, «Бадоеъ-ул-вақоеъ»-и Зайниддин Маҳмуди Восифӣ; аз осори таърихӣ «Ҳабиб-ус-сияр»-и Ҳондамир ва «Равзат-ус-сафо»-и Мирхонд; «Таърихи ҷаҳонкуши Нодирӣ» аз асарҳои ҳалқӣ «Чор дарвеш» ва амсоли инҳоро аз забони форсии точикӣ ба забони ўзбекӣ тарҷума кардаанд.

Диссертант дар ин фасл бештар ба ҳусну қубҳи тарҷумай «Гулистон»-и Саъдӣ, ки аз тарафи Мұхаммадизо Оғаҳӣ анҷом ёфтааст, тавакқуф намуда, таъкид мекунад, ки «Оғаҳӣ, ки донандаи хуби забони форсии точикӣ буд, услуги Саъдиро бисёр хуб дарк намуда, бо тамоми санъати тарҷумонӣ ҳикояву шеърҳоро ба забони ўзбекӣ баргардон кардааст. Дар тарҷумай матни насрӣ ва назмӣ ягон ҷузъи зиёдатӣ, ибораву ифодаҳои аз матн берун мушоҳида намешавад» (диссерт., саҳ. 149-150). Дар ин фасл ҳамчунин дар бораи тарҷумай «Гулистон»-и Шайх Саъдӣ бо номи «Шавқи Гулистон», ки аз тарафи Мулло Муродхӯча эшон ибни Солеҳхӯча тарҷума шудааст, таҳлилу баррасӣ ёфта, муаллиф зикр мекунад, ки «як ҳусусияти мұхимми тарҷумай мазкур дар он аст, ки мутарҷим дар ҳошияи асар вожа, таъбир ва калимаҳои душворфаҳми точикиву арабиро дар ҳошияи китоб шарҳу эзоҳ дода, аз қоидаҳои грамматикаи забони форсии точикӣ ба хонанда маълумот медиҳад» (диссерт., 151).

Муаллиф дар бахши хулосаи рисола мұхимтарин натиҷаҳои таҳқиқоти ҳудро дар 20 банд пешниҳод намудааст, ки ба таври куллӣ нуктаҳои дорои аҳамияти илмиву назариявии рисоларо дар бар гирифтааст.

Маводи рисола ҳангоми иншои китобҳои дарсӣ ва дастурҳои таълим барои факултетҳои филологияи донишкадаву донишгоҳҳо, ҳангоми хондани лексия, инчунин курсҳои махсус ва семинарҳо метавонад истифода шавад.

Дар маҷмӯъ, рисолаи ба дифоъ пешниҳодшудаи Мамадиев Ж.У., бо методикаи нави таҳқиқ ва ҳалли вазифаҳои илмии пешгузошта назаррас буда, муҳаққикии пухтакор будани муаллифро нишон медиҳад.

Сарфи назар аз он ки диссертатсия дар сатҳи хубӣ илмӣ ва мувоғики меъёру талабот таълиф шудааст, дар он баъзе камбудихо ба назар мерасанд, ки бартараф кардани онҳо сатҳу сифат ва қимати диссертатсияро бештар менамояд. Аз ҷумла:

1. Дар диссертатсия ғалатҳои техникӣ, грамматикӣ ва баъзан услубӣ вомехӯранд, ки онҳо ба ҳусни рисола латма ворид намудаанд.

2. Аппарати илмӣ дар муқаддимаи диссертатсия заиф буда, махсусан баҳшҳои «моҳияти мавзӯъ», «мақсад ва вазифаҳои рисола», «методологияи таҳқиқ» ва монанди инҳо ба дарназардошти он ки сатҳӣ иншо шудаанд, ниёз ба бознигари илмӣ доранд.

3. Номи ашхос, мушаххасан асомии муаллифони сарчашмаҳои адабиву таърихӣ ва муҳаққиқоне, ки дар диссертатсия аз онҳо ёд шудааст, дар таълифоти муаллиф шаклу сурати гуногун дошта, аксаран бидуни риояи тартибу низом сурат гирифтааст.

4. Фасли дуюми боби дуюми диссертатсия – «Баҳрабардориҳои Бобур аз Саъдии Шерозӣ» дар шакли мавҷуда номукаммал ба назар мерасад, ҳол он ки маҳз ҳамин қисмати кор ниёзи бештаре ба таҳқиқу таҳлили жарфтару густардатар дорад.

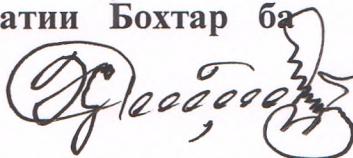
5. Сарфи назар аз он ки муаллифи диссертатсия дар аснои навиштани асомии муаллифон ва номи китобу рисолаҳо дар қисмати китобнома баъзан ба иштибоҳу ғалатҳо мувоҷеҳ шудааст, бар замми ин, дар кор тартибу низоми истифодабарии адабиёт тибқи муқаррароти КОА-и назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон роҳандозӣ нашудааст.

Зимнан бояд гуфт, ки камбузиҳои мавҷуда аксаран ҷузъӣ буда, ба ҳеч ваҷӯҳ арзиши илмии диссертатсияро ба таври комил лағву ботил намекунанд, вале ислоҳи онҳо ба манфиати диссертатсия ва диссертант ҳоҳад буд.

Автореферати диссертатсия ва мақолаҳои ба ҷон расондаи диссертант, ки дар маҷаллаҳои номнависшудаи ВАК-и Россия ва КОА-и назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон ба нашр расидаанд, мазмуну муҳтавои диссертатсияро инъикос карда, мутобиқ ба меъёр ва талаботанд.

Аз ин хотир, бо боварии комил метавон гуфт, ки диссертатсия Мамадиев Журабек Уракович дар мавзӯи «Тарҷума ва истиқболи эҷодиёти Саъдӣ дар адабиёти ӯзбек» дар сатҳи хуби илмӣ иншо шуда, муаллифи он, барҳақ, сазовори дарёftи дараҷаи илмии номзади илми филология аз рӯи ихтисоси 10.01.01 – Адабиёти тоҷик мебошад.

Муқарризи расмӣ, доктори илмҳои
филология, профессори кафедари адабиёти
тоҷики Донишгоҳи давлатии Бохтар ба
номи Носири Ҳусрав



Тагаймуродов Рустам

Суроғ: 735140, Ҷумҳурии Тоҷикистон,
вилояти Ҳатлон, ш. Бохтар, кӯчаи Айнӣ 67,
Донишгоҳи давлатии Бохтар ба номи
Носири Ҳусрав

Тел: (моб) (+992) 987 31 55 22

Имзои доктори илмҳои филология,
профессори кафедари адабиёти тоҷики
Донишгоҳи давлатии Бохтар ба номи
Носири Ҳусрав Тағаймуродов Рустамро
тасдиқ мекунам:

Сардои шуъбаи қадрҳои ДДБ ба номи
Носири Ҳусрав



Амиршоев А.А.

«23» 05 соли 2019